Anul VI. Nr. 42 (Serie nouă)

5 LEI EXEMPLARUL

Duminică 3 Noembrie 1940

Sfarmă-piatră

Director: ION G. GREGORIAN

Inscris sub N-rul 125/1938 la Trib. Ilfov

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREŞTI I.

SĂPTĂMANAL DE LUPTĂ ŞI DOCTRINĂ ROMANEASCĂ

Fondator: AL. GREGORIAN

TELEFOANE:
Redacţia 3.20.52; Tipografia 3.35.36

AXA LICHIDEAZA VECHEA EUROPA

Paralel cu acţiunea de războ, puterile Axei desfăşoară în aceste zile pline de confuzii o extraordinară activitate diplomatică. Iniţiativa aparţine, fireşte, Germaniei.

După conversaţiile cu ministrul spaniol Serrano Suner care a vizitat Berlinul şi Roma ca să pună baze concrete înţelegerei principiale existente încă din vremea războiului civil între cele trei ţări naţionaliste, d-l Adolf Hitler a avut o întâlnire cu generalul Francisco Franco. Obiectul conversaţiilor cordiale dela frontiera franco-spaniolă este astăzi în linii generale cunoscut: integrarea Spaniei în politica activă a Axei pe continent şi interesarea ei ca putere mediteraniană la destinul războiului actual în mod direct.

A urmat după aceea întâlnirea Hitler-Laval care a prefaţat acordul Hitler-Petain. Şi, apoi, întâlnirea Hitler-Mussolini la Florenţa unde s'a examinat situaţia din Balcani şi cazul special al Greciei.

O acţiune diplomatică într'un tempo deconcertant. O acţiune practică cu corespondenţe instantanee în dirijarea războiului de împresurare, de distrugere a Angliei. O acţiune fermă în care funcţionarea Axei se dovedeşte tot mai perfectă şi misiunea ei europeană se verifică a fi din ce în ce mai pozitivă, mai amplă, mai constructivă.

Dela Polul Nord la Gibraltar, în Africa, în Balcani, în Occidentul european şi în Extremul Orient, influenţa Axei se simte astfel cu fiecare zi mai mult şi se traduce într'o incomparabilă forţă ordonatoare mondială.

Pe ideile şi după planurile revoluţionare ale celor doi geniali constructori ai timpului, se ridică o lume nouă cu o nouă distribuire de forţe morale şi cu o etică total diferenţiată de moravurile decadente ale celei care agonizează.

Conştiinţa epocii noastre se transformă radical sub presiunea irezistibilă a Germaniei hitleriste şi a Italiei mussoliniene.

Fenomenul cel mai caracteristic al acestui proces de înnoire europeană îl constitue fără îndoială dislocarea Franţei din sistemul democraţiei internaţionale şi convertirea ei rapidă la gîndirea şi la organizarea stilului autoritar. Intr'adevăr Franţa învinsă e în plină revizuire de conştiinţă. Inventarierea dezastrelor războiului i-a demonstrat definitiv caducitatea ideologiilor de ieri, iar trădarea britanică i-a înlesnit un examen realist şi lucid al perspectivelor republicei în fizionomia schimbată a Europei de mîine.

Intoxicată de doctrinele francmasonice şi confiscată de interesele plutocraţiei iudaice, ea şi-a pierdut identitatea pe traectoriile unui universalism haotic, dezastruos.

Orbită de falsa strălucire a lozincilor materialiste, şi-a ucis sufletul şi s'a angajat într'o prăbuşire morală infernală.

Franţa nu se mai putea salva decît printr'o sguduire cosmică şi prin purgatoriul unor suferinţe naţionale profunde. Această sguduire şi aceste suferinţe i le-a prilejuit din plin înfrîngerea recentă, care i-a creat implicit condiţiile salvării.

Din acest esenţial punct de vedere francezii datorează toată recunoştinţa lor lui Adolf Hitler şi şocului revoluţionar al Axei. Paradoxul pare surprinzător, dar nicio logică nu poate să demonstreze că lucrurile ar sta altfel.

Dacă ar trăi Jacques Bainville care a mustrat întotdeauna republica pentru încăpăţînarea ei în neînţelegerea fenomenului german şi în măsurarea injustă, caricaturală a personalităţei demiurgice a Führerului Hitler, dacă ar putea să mai scrie o nouă paralelă a istoriei franco-germane, marele Bainville ar fi astăzi cel mai neîndurat acuzator al politicei franceze şi cu siguranţă cel mai drept biograf al învingătorului Patriei sale descompuse.

Proclamaţia pe care mareşalul Petain a adresat-o conaţionalilor lui zilele trecute este în acest spirit bainville-an. Autorul „Istoriei Franţei" are, însfîrşit, trista satisfacţie a unui triumf tîrziu al ideilor sale prin glasul patetic al bătrînului ostaş dela Vichy.

Dacă Franţa s'ar fi deşteptat mai înainte din hipnoza lui Leon Blum...

Dacă ar fi citit la vreme şi puţin mai atentă istoria lui Jacques Bainville...

Dar filosofia întîrzierilor franceze în crugul timpului o învaţă că e bine chiar mai tîrziu decît niciodată...

Şi Franţa biruită intră astfel în ciclul contemporaneităţii dorind însfîrşit o colaborare cu Germania învingătoare.

Nu este oare această disperată convertire franceză cel mai mare succes al politicei Axei şi a lui Adolf Hitler în special?

Nu se descifrează în proclamaţia autoritară a Mareşalului Franţei despicări noui şi definitive în destinul Europei intrată astăzi sub puterea dominatoare a Axei solidare?

Germania şi Italia anticipează victoria finală a războiului de astăzi prin cîştigarea în serie a celor mai grele bătălii diplomatice — a tuturor bătăliilor politice europene.

Al. Gregorian

PRECURSORII REVOLUŢIEI DEMNITĂŢII ROMÂNEŞTI

Chestia amnistiei

Republicăm astăzi un alt manifest din seria zguduitoarelor chemări adresate de sub arme de Maiorul Băgulescu României care zăcea, care agoniza, care murea.

Manifestul a apărut în anul 1927 în ziarul „Universul" şi în alte gazete naţionaliste. După publicarea lui, Ionel Brătianu care a recepţionat totdeauna în sensibilitatea sa murmurele şi marile tălăzuiri ale conştiinţei româneşti, într'o convorbire pe care a avut-o cu temerarul ofiţer autor al alarmei, a declarat că renunţă la trecerea legii amnistiei în parlament.

Izbitura Maiorului „agitator" a sfărâmat astfel încă una din multiplele conjuraţii de asasinare a Istoriei şi Destinului nostru românesc.

In ajunul schimbării guvernelor, în preajma alegerilor, în toiul licitaţiilor de conştiinţă, anumiţi necunoscuţi — dela o serie de gazete cunoscute — vântură, scoţând din buzunarele bugetelor invizibile — chestia amnistiei.

Cred aceşti deputaţi anonimi, ai faptelor de trădare concretă săvârşită de douăzeci de mii de inşi, rămaşi încă nepedepsiţi, că acesta este timpul cel mai potrivit pentru a face şantaj asupra autorităţii.

Este şi aceasta o tactică specifică anumitor categorii de „caractere".

Bat Socorii cu ciocane moale în toba de opinii a amnistiei, aşa cum băteau acum doisprezece ani tunurile duşmane pe Neajlov.

Cinică se aburcă şi se gurguţă astăzi, dând din coate obrăznicia deputată a trădării îmbogăţite, peste zdrenţuita sărăcie a brumei de morală ce ne-a mai rămas.

Şi totuşi noi nu putem uita că a fost o vreme când tot locuitorul hrănit din sudoarea pământului sfânt al acestei ţări, a fost chemat întru apărarea ei. Şi au sărit: unii cu credinţa în Dumnezeu jertfindu-şi familia şi viaţa pentru apărarea patriei, alţii cu credinţa în duşman, apărându-şi viaţa, îngroşându-se punga, dar jertfindu-şi patria.

Cei dintâi au pierdut totul, — socoteam că le-a rămas cinstirea, — pe care noi totuşi întârziem să le-o dăm.

Cei din urmă au câştigat totul, — socoteam că şi-au pierdut onoarea, — dar pentru aceştia se va găsi oare o lege a ţării, care să ne oblige ca să-i respectăm!

S'ar frânge odată cu această lege balanţa de moralitate a ţării; s'ar gâtui în mijlocul întregei noastre nepăsări santinela demnităţii naţionale şi ar crăpa până în temelii catapeteasma credinţei în viitorul acestui neam.

Ce lege omenească ar putea să dea vederea sau mâna pierdută invalidului, ce lege ar putea să dea pe fiul mort părintelui, pe tatăl dispărut copiilor, pe soţul îngropat soţiei, — şi viaţa celor opt sute de mii?

Ce fără-de-lege ar putea să toarne în forme, infama lege a amnistiei?

Cine oare dintre Românii în viaţă va fi acela care ameţit de „tămâiatul" doritorilor de amnistie, ar încerca să iscălească în viitor tratatul răstignirii morale a României cândva invadate?

Ce tristă constatare, că avem şi astăzi în ţară nevolnici, care punând la teasc faptele nedemne ale amnistiei, încearcă să stoarcă băutura vrăjită, care să-i aburce pe scări de situaţii aurite în viţii, din „înaltul" cărora să scuipe apoi peste umila virtute a României săracite!

Iertarea şi uitarea celor ce ne-au făcut rău ar fi o virtute din partea noastră, — spun ei, — dar trădătorii şi noi trăim, bucurându-ne de viaţă. Cu ce drept oare am veni noi astăzi să dăm iertare trădătorilor, în numele morţilor ce şi-au pierdut viaţa din cauza trădării?

Către morţi să se îndrepte deci ruga lor de iertare.

Să colinde trădătorii câmpiile şi colnicele, văile şi munţii şi în drumul lor, oprindu-se la fiecare cruce frântă, să se spovedească fiecare.

Să ia apoi în lung satele împrăştiate pe văi, colibele sărăcăcioase agăţate pe coaste, să cutreere pe rând oraşele ţării, şi în faţa văduvelor cernite, părinţilor îmbătrâniţi înainte de vreme şi copiilor orfani rămaşi să ceară iertarea faptelor de neiertat.

Şi de vor dobândi iertare din partea tuturor acestor martiri, — atunci să-i ierte Dumnezeu, pentru ca într'un viitor războiu să nu mai aibă putinţa de a ne trăda din nou.

Chestiunea amnistiei este o problemă ce se ridică mult deasupra problemelor de culoare politică, este o chestiune de viaţă şi de moarte pentru viitorul acestui neam.

Faptele de trădare sunt locuri goale, rămase în temelia edificiului nostru, goluri pe care deputaţii amnistiei din viitoarea stradă a lui C. Mille, ne invită să le umplem cu dinamită.

Doreşte ţara caractere în timp de răsboiu, are datoria să le cultive, iar nu să le sfărâme şi să le umilească în timp de pace; — nu doreşte trădători şi vitregie în timp de vijelie, să nu-i răsfeţe şi să-i acopere în vreme de linişte.

Nu cerem să fim pricepuţi şi aprobaţi de cei ce cad sub amnistie şi nici de mintea jucăuşă a adunătorilor de bani prin specularea de situaţii, cerem însă tuturor celor ce au picurat sânge şi suflet pentru această ţară să stea de veghe şi să fie gata să înfrunte orice riscuri, pentru ca amnistia să nu treacă peste demnitatea ţării, aşa cum a trecut odată Sturza peste tranşeele dela Ireşti.

Amnistia este semnarea anticipată a unor multiple trădări viitoare şi pecetluirea unei înfrângeri dinainte asigurată; amnistia este cocainizarea vitejiei viitoare şi batjocorirea bravurei trecute.

Dar amnistia nu poate să fie moartea în sgarda unei legi nelegiuite, a celor ce n'au putut să moară pe fronturi.

Şi dacă totuşi va fi adusă legea amnistiei, **Ţara va înţelege că guvernul vrea să se amnistieze pe sine însuşi:**

Stere directorul Luminei şi şeful blocului basarabean, Pistiner reprezentantul Bucovinei, Pompiliu Ioaniţescu semnatar de auswelsuri şi vicepreşedintele Camerei, Shoepkes ofiţer la cartierul inamic şi şeful deputaţilor ardeleni.. şi aşa, nume după nume, se va întregi lista lungă a parlamentului amnistiei, săpată pe piatra de marmoră neagră aruncată în cimitirul naţiunilor:

„AICI ZACE ROMÂNIA".

Maiorul Băgulescu

TABĂRA

Lucrează legionarii cu braţe de eroi
Suind în veşnicie Cupola ţării mele;
Detună stânci piezişe, — vremelnicii rebele —
Şi-o lume învechită în temniţi de nevoi.

Nici lanţuri ferecate şi nici furtuni de bici
Nu vor mai sta în drumul chemării legionare;
Infăptuește 'n cântec, cu sufletul în soare
— Altar de viaţă nouă — tot neamul meu de-aici.

Când vei privi străine la ţara mea de brazi
Şi te-or opri troiţe să 'ngenunchezi smerit,
Să ştii să-i zidărită cum nu s'a pomenit
Din verdele credinţei şi freamătul de azi.

Ne înălţăm destinul cum sus rugăciunea;
Şi morţii, morţii noştri în suflet ne tot urcă,
Şi 'n sus, mai sus tot saltă pornirile de muncă
Strigând de pretutindeni „TRAIASCA LEGIUNEA".

Petre Paulescu

Carmen Sylva, 1936.

Antisemitismul lui Eminescu

Eminescu, această uriaşă şi incomparabilă întrupare a geniului nostru naţional poate fi considerat ca unul din cei mai străluciţi fundatori ai doctrinei antisemite. Alături de profesorul A. C. Cuza care a definitivat şi a complectat catehismul antisemit pe baze ştiinţifice şi filosofice dovedindu-se unul din cei mai celebri cunoscători ai problemei evreeşti din lumea întreagă, Eminescu constitue o indiscutabilă autoritate.

Sub bolta cugetării acestor două genii, sub implacabilele lor adevăruri, sub zdrobitoarele lor concluzii a crescut tot ceiace a însemnat în ţara aceasta conştiinţă trează şi atitudine militantă în faţa gravităţii pericolului evreesc. Mai mult, biruinţa naţionalismului integral cu toate prerogativele lui şi cu toată puternica lui factură antisemită este tutelată de geniul acestor doi demiurgi ai destinului nostru naţional.

Dar să vedem care sunt considerentele pe care ne întemeem atunci când afirmăm că marele Eminescu a fost şi un strălucit doctrinar antisemit, un inegalabil precursor al marei biruinţe de astăzi. El a trăit în cea mai cutremurătoare epocă, atunci când drama înstrăinării noastre prindea un contur evident şi hotărîtor, sub plaga indiferentismului clasei noastre conducătoare şi datorită lipsei de cea mai elementară reacţiune din partea celor care deţineau dela naţie, sacrul mandat de a-i apăra fiinţa.

Se ştie bine că elementul care a inundat arterele de viaţă ale neamului cu tarele lui ancestrale, cu inepuizabilul său bagaj dizolvant şi cu odioasele sale tentacule de acaparare, purtând în sânge pecetia indelebilă a degenerescenţii, a fost poporul evreesc.

Cum putea Eminescu, această minunată harfă a neamului pe ale cărei coarde hipersensibile durerile noastre sunau răscolitor şi patetic ca un memento profetic, să nu dea glas suferinţelor româneşti născute din teribilul proces al înstrăinării noastre?

Cum se putea ca acela în a cărui învolburată conştiinţă se proecta întreg sbuciumul trecutului nostru şi reverberaţiile splendide ale măreţului nostru viitor, să nu închege din accentele dure ale unei realităţi alarmante catehismul protestării şi al resurecţiei noastre naţionale? Nimic nu putea să desmintă emoţionanta şi inegalabila predestinare a marelui profet naţionalist. Poezia şi ziaristica nu au însemnat decât două posibilităţi deosebite, două moduri de exprimare sinceră şi convingătoare ale aceluiaşi mistuitor chin, care-i rodea sănătatea într'un ritm vertiginos şi care avea să-l ducă pe panta celui mai stăşietor final ce poate fi hărăzit suferinţii umane, chinul neamului pe care îl reprezenta în totalitatea sbuciumului şi a aspiraţiilor sale.

Poezia protestatară al cărei prototip „Doina" cu fulminantele ei accente ce a fost prelungită până pe culmile cele mai audaciate ale imprecaţiunii, nu a însemnat altceva decât faza ce a urmat activităţii sale ziaristice în care pericolul străinismului — în special cel evreesc — fusese clar exprimat dar neluat în seamă, fază în care desnădejdea se întrupează în poezie ca o consolare, ca un strigăt trimis dincolo de oameni, spre Dumnezeu. De aci, dela incandescenţa blestemului din Doina şi până în momentul zguduitor când „maestrul e nebun" nu mai este decât un pas.

Trei momente distincte am desprins din sbuciumul marelui Eminescu: momentul de documentată prezentare a pericolului străinismului — mai ales pericolul evreesc — consacrat de activitatea ziaristică dela „Timpul", momentul strigătului pe calea inspiraţiei poetice găsindu-şi expresia în „Doina" şi desnodământul fatal. Toate aceste momente, dincolo de unele determinante accesorii, s'au desfăşurat sub mobilul principal al invaziunii şi acaparării străine care erau eminamente formate de elementul evreesc. Cu toate acestea antisemitismul lui Eminescu se învederează în toată justa lui măsură prin articolele dela ziarul „Timpul" consacrate problemei evreeşti.

Astfel să vedem care sunt premisele pe temeiul cărora atribuim lui Eminescu cea mai complectă şi mai integrală convingere antisemită.

Din punct de vedere al echilibrului şi dreptăţii sociale evreii se dovedesc a fi un element costeliv şi inutil căci nu muncesc şi munca este singurul certificat prin a cărui certă valabilitate te poţi integra în angrenajul vieţii sociale cu toate drepturile ce ţi se conferă. Şi evreul nu munceşte, spune Eminescu, căci „traficul şi scumpirea artificială a mijloacelor de trai nu este muncă, şi aproape numai într'aceasta consistă munca evreului".

Evreii sunt simpli speculanţi ai muncii celorlalte popoare, sunt cei mai odioşi beneficiari ai unei exploatări fără margini. Uzura cea mai degradantă şi mai inumană şi-a găsit expresia în spiritul lor „iubitor de arginţi" după cum spun cărţile noastre sfinte.

Din punct de vedere economic se dovedesc a fi de o abilitate şi de o capacitate acaparatoare formidabilă încât marele nostru Eminescu spune că ei constituesc „o armie economică, o rasă de asociaţi naturali contra a tot ce nu este evreu". Industria noastră naţională se prăbuşeşte iar capitalul evreesc formează o industrie în permanent conflict cu interesele noastre româneşti şi cu elementul autohton. Arendaşi, substituindu-se boerilor absenteişti, comercianţi goniţi din alte părţi de legi restrictive, „s'au pripăşit, după expresia amară a îndureratului Eminescu, într'un număr zdrobitor pe pământul nostru, că au prins rădăcini chiar la Craiova, în ţara Oltului unde locuesc cei mai har-

Mircea Ruşavăţ

(Continuare în pag. 4-a)

Ortodoxia și clasele SOCIALE

II

Societatea este o clădire monumentală compusă din piese de diferite mărimi și rezistențe, piese care tocmai prin diversificarea lor, dau ansamblului atât de armonios și puternic al întregului. Și în fața unui astfel de monument, dacă cineva ar fi ispitit să scoată în arătare numai câteva din părțile componente, disprețuind altele care par mai puțin importante, acela nu va avea niciodată o clară înțelegere a întregului pe care îl admiră. Pentru că un întreg cu cât e mai complex, cu cât se apropie mai mult de perfecțiune, cu atât cere piese mai multe și mai felurite, toate având o hotărîtoare însemnătate acolo unde se încadrează, indiferent de forța individuală pe care o reprezintă.

Or, nu poate fi întreg mai complex decât umanitatea, marea comunitate socială. Indivizii cari o compun sunt piese de diferite valori cari se angrenează potrivit structurii și rezistenții lor în cadrul marelui organism social. Dacă aceste valori individuale nu s'ar angrena organismului social, ci ar rămâne detașate, în vâltoarea activității sociale, ar avea acelaș rol ca și materialele pe care technicienii le îngrămădesc înainte de începerea construcției unei clădiri. Și după cum aceste materiale nu-și capătă adevărata lor valoare decât când s'au armonizat în cadrul întregului clădit, așijderea indivizii n'au o noimă decât conlucrând în cadrul comunitar.

Evidența aceasta a fost trecută cu vederea de înșiși aceia cari vor să reclădească umanitatea pe noi principii sociale socotite structurale, față de principiile evanghelice pe care le socotesc forțate și false, sau ca să spunem cuvântul drag socialiștilor, nenaturale.

Am arătat în cellalt articol (v. Sfarmă-Piatră din 20 Oct. 1940) că Evanghelia privește lumea ca pe o mare familie, pătrunsă de dragostea divină, în care fiecare individ are o pecetie harică specială, datorită filiației lui divine, pecetie care imprimă și o potență individuală. Dar harul și potența individuală se valorifică numai în cadrul comunității, unde darurile individuale se înșurubează marelui destin comunitar: totul să tindă spre o perfecție divină, spre desfășurarea atât cât îi este destinată lumii, unde omul, chipul lui Dumnezeu, trebue să se apropie de Părintele său. Și indivizii cari compun marea familie creștină nu sunt unii spre cinste și alții pentru necinste. Toți sunt responsabili, ca ființe libere și spirituale, de contribuția lor, contribuție care trebue să fie în raport cu darul primit. Mai mult încă, darul e compensatoriu altruistic, iar nu egoist, datorită dragostei divine care închează comunitate. Numai această închegare a tuturor darurilor revărsate în lume, daruri a căror diversificare e un mister existențial, e principiul vieții comunitare evanghelice și adevărata trăire în destinul pe care Dumnezeu l-a dat lumii. Pentrucă dacă omul, fiul lui Dumnezeu, ar fi împotriva armoniei, împotriva simetriei, ar fi împotriva întregii existențialități, unde se vede armonie, simetrie, compensație.

Iată dece, oridecâteori cetim tratate sociologice sau filosofice, unde în numele marelor idei reparatorii umane, se impun principii asimetrice, încercăm o amară îndoială asupra rezultatului aplicării acestor înalte principii biologice-sociale!

Pentrucă ce este altceva decât o asimetrie socială, cererea lui Nietzsche de a da dreptul la existență numai supra-omului, iar plebea să piară? Când Nietzsche a declarat morala creștină, morală compensatorie, demnă numai pentru sclavi, iar nu și pentru supra-om, a impus cea mai mare nedreptate în comunitate: dreptul la viață numai al celui ales, pieirea celui normal sau sub normal. Balanța de verificare socială a rămas numai forța: forța celui mai puternic.

Nietzsche văitându-se că mediocritatea a învins pe cei aleși, cari sunt așa de puțini, a trecut de partea acestor obidiți, acestor neînțeleși membri ai comunității. A luat deci partea numai a minorității, negândindu-se poate că prin această atitudine a rupt ceva din demnitatea omenească: a rupt solidaritatea care trebue să existe în angrenajul social, unde sunt daruri diferite. Și apoi supra-omul lui Nietzsche, eroul, genial și sfântul la noi, este purtătorul unui mare destin, care chiar dacă pare frânt de mediocritatea contemporaneității, totuși energia creatoare aruncată de el în mediu, va fructifica și-și va căpăta aureola pe care contemporaneitatea nu fusese pregătită să o înțeleagă.

Ce este altceva decât o asimetrie socială cererea lui Karl Marx de a se impune numai proletariatul, numai una din feliile întregului social?

Marx vrând să sfarme capitalul, a cerut unirea proletarilor din întreaga lume. Cași Nietzsche, a luat și el partea numai a unei minorități sociale, dându-i un mesianism special: dreptul la existență numai proletariatului, el singur are o pecetie structurală socială.

Proletariatul marxist, aplicat vieții sociale rusești, a dat naștere multor încurcături, unele din ele nelipsite de ironia pe care însăși viața o aruncă asupra storțărilor nenaturale ale celor cari conduc orbește. Iată ceeace ne povestește expatriatul filosof rus Nicolae Berdiaev în interesanta sa lucrare: Christianisme et réalité sociale: „Imi amintesc de-un caz cu totul caracteristic al experienței sovietice. Uniunea scriitorilor ruși trebuia să se înregistreze și să facă parte din asociațiunile profesionale ca să-și poată salva interesele sale vitale. Dar a fost imposibil să se realizeze, munca creatoare a scriitorului nefiind prevăzută de schema svieto-comunistă. Nu era recunoscută decât munca ce avea un oarecare raport cu producția. Scriitorii neproducând bunuri materiale, trebuiau deci să fie înregistrați în calitate de imprimatori, adică să se asimileze opera lor creatoare cu munca lucrătorilor tipografi. Intelectualii nu sunt cuprinși în schema claselor sociale" (p. p. 90—91.) Deci creația culturală n'avea nicio valoare pentru viața economică sovietică, întrucât munca intelectuală era socotită ca un lux al burgheziei și ca o pagubă a societății!?

Iată dar că sovietismul pornit să îndrepteze viața socială, a stâlcit-o tot așa de oribil ca și în epoca pre creștină, când opus comunismului actual, proletariatul nu interesa societatea, ci numai clasa nobililor, a patricienilor. Comunismul n'a făcut decât o răsturnare a situațiilor, iar nu o reparație socială. Și adăogăm că aceste forme de viață socială, socotite singurele naturale, au descompus societatea nu numaică au dat drept de existență numai unei părți sociale împotriva întregului, dar au introdus ca metode de reparație socială, ura și distrugerea, războiul civil, sângele!

Iată dar că din clipa în care nu se dă drept de existență tuturor părților sociale componente și nu se înțelege diversificarea darurilor individuale ca o necesitate a existenții complexului social, ci se impune prin forță, uniformizarea, din clipa aceea organismul social intră în declin.

Singur creștinismul ne dă cea mai bună normă de viață socială. Complexul social are dreptul la existență, integral. Dragostea creștină care închează complexul social obligă la sacrificiu, la compensații: să completezi pe cel cu dar puțin. Superioritatea darului nu implică detașare de întreg, ci solidarizare, armonizare. Această armonizare e opera dragostei creștine, dragoste care strălucește, umilindu-se, și se întărește, dăruindu-se.

Pentruce totuși, această dragoste evanghelică n'a putut scăpa lumea de ură, de vărsări de sânge, de nedreptate socială, vom vedea cu alt prilej.

Pr. Sandu Tudor

DIN GALERIA SCRIITORILOR GERMANI

RUGĂCIUNI CARI NU SE AUD

de MANFRED KYBER

Turma de oi se strânse speriată la un loc.

O oaie mai bătrână povestea:

„A văzut-o bunica mea — spuse ea — e ceva groaznic, înfiorător. Nu se știe ce este. Nici ea nu a văzut totul. A trecut doar pe lângă ea pe când se ducea la pășune. Era o poartă, care da într'o încăpere întunecoasă. In pragul încăperii celei întunecoase mirosea a sânge. — De văzut nu se vedea nimica. Insă dinăuntru a auzit țipătul unui miel, un țipăt sfâșietor. Atunci tremurând, fugi speriată înapoi la turmă".

Toate se îngrijorară.

„Sigur nu se știe nimic, — spuse oaia — totuși ceva adevărat trebue să fie. Oricum e ceva groaznic".

„Bunica ta mai trăiește? — întrebă un miel".

„Nu știu — spuse oaia, — e mult de atunci de când au luat-o".

„Acesta e începutul,.. apoi nu te mai reîntorci niciodată", spuseră câteva.

Câinele ciobănesc hămăi și goni turma spre celălalt capăt al pășunii.

Acolo ciobanul sta de vorbă cu un străin, care nu părea păstor. — Se tocmeau între ei. — Străinul înaintă cu pași apăsați în mijlocul turmei și cu ochii de bun cunoscător cercetă fiecare oaie în parte. Nu era privire de cioban. Mâna lui apucă mielul, care întrebase mai înainte. — Pe animal îl trecu un fior rece. — Mâna lui era altfel decât aceea a ciobanului.

Legă o funie în jurul gâtului fraged.

"Pe acesta îl iau — spuse străinul și scoase din buzunar o pungă murdară cu bani.

Plăti.

Ființa aceia vie îi aparținea.

O cumpărase.

Apucă de funie trăgând în urmă-i mielul, de pe pășune spre șosea.

Turma privi pe cel ce pleca plin de spaimă și înțelegere. Mielul întoarse capul.

Ochii lui căutau rudele și tovarășii de joc.

Simți că se strânge ceva în el — parcă un glas lăuntric îi spunea să fugă înapoi.

„Acesta e începutul" gândi el. „Vine și te ia".

Dar mielul nu se împotrivi. Nu avea putere. Și la ce i-ar fi folosit?

„Poate că nu se va întâmpla lucrul acela groaznic", — își făcu el curaj. — „mai sunt și alte pășuni. Poate că mă duce acolo".

Era încrederea pe care o au animalele crescute cu blândețe.

Trecură de cotitură. Turma nu se mai zărea. Pășunea dispăruse. Numai de departe se auzeau sunetele fluerului și lătratul câinelui. Apoi vântul le usturăau.

Drumul era lung.—Străinul mergea iute. Se grăbea.

„Sunt așa de obosit, aș vrea să mă odihnesc puțin, se rugă mielul".

Era o rugă ce nu se auzea!

Merseră mai departe. Era cald și praf mult.

„Te rog dă-mi puțină apă, — spuse mielul"

Era o rugăciune ce nu se auzea!

Insfârșit ajunseră într'un târg. Inaintară prin străzi înguste, întortochiate, în care nu se afla nicio pășune.

Se opriră în fața unei porți care da într'o încăpere întunecoasă. Un miros greu izbi animalul în față.

Mielul întoarse capul și behăi plângător. Speriat de miros și intrarea aceea mohorâtă se trase înapoi.

In sufletul său se născu frica, o frică fără margini.

„Vreau să mă întorc acasă — spuse mielul privind pe străin".

Era rugă ce nu se auzea!

Sunt atâtea rugi ce nu se aud.

Cu o mișcare dibace, străinul, trecu funia peste picioarele dindărăt ale animalului și-l trase înainte. Smucitura îl duru.

„Da, da las' că viu — spuse mielul speriat. Și picioarele, obosite, țepene, se grăbiră.

Totul se petrecu în câteva clipe, dar ele părură nesfârșit de lungi. Intră într'o încăpere întunecoasă. Mirosul de sânge, de rămășițe îl sufoca; mirosul de cadavre ale semenilor lui.

Oamenii nu cred că e trebuitor să îndepărteze toate acestea mai dinainte. E doar un animal de tăiat.

La vederea acestor lucruri pe miel îl apucă o frică de nedescris, o groază ce-l împietri, o spaimă ce-l făcu să uite toate acele rugi de înainte...

O groază care-l stăpânea în întregime. Tremura din tot trupul.

Acum va veni acel ceva grozav, înfiorător, — gândi el.

Și veni.

Lumea e plină de rugi ce nu se aud, de rugi cari nu sunt înțelese. — Sunt oameni cari nu vor să le asculte. Cred că nu e cu putință să numeri toate rugile cari nu se aud. Sunt atât de multe. — Totuși toate sunt socotite și trecute în cartea vieții.

Ochii lui Gautama Buda privesc mari și întrebători asupra civilizației europene...

Traducere de **Tia Ceaur**

Expoziția MIREA

In sala Oficiului Național de Turism Str. Wilson No. 8 se va deschide Duminecă 3 Noembrie 1940 vernisajul expoziției de pictură a domnului Ion I. Mirea.

Ținem să remarcăm că tânărul pictor legionar este un talent în plină desfășurare iar meșteșugul minunat al penelului l-a învățat la școala strălucită a Romei Eterne.

Expoziția va fi deschisă de la 1 - 15 Noembrie a. c.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Calea Victoriei 63, Scara C.
BUCUREȘTI I.
TELEFOANE:
Redacția 3.20.52; Tipografia 3.35.36
ABONAMENTE
la „Sfarmă Piatră"

Pe un an lei	250
Pe șase luni lei	125
Instituții publice și întreprinderi particulare	2000

NOTE

TOMA PETRESCU: Ni se pierde neamul. — Acțiunea jidanilor împotriva nației românești. Astfel se intitulează cartea temerarului luptător naționalist Toma Petrescu.

Inainte de a prezenta sumar cartea tânărului autor ținem să facem o remarcă indicatoare asupra persoanei d-lui Toma Petrescu care va dovedi temeinicia afirmațiilor sale ce alcătuesc un drastic rechizitoriu la adresa lui Israel cât și competența pe care i-o conferă activitatea d-sale în rândurile naționalismului.

D-l Toma Petrescu este crescut la școala naționalismului d-lui profesor A. C. Cuza de unde a împărtășit intransigența unui antisemitism integral și consecvent.

Impreună cu d. Dr. V. Trifu a dat la iveală prin cunoscutul „Buletin Iudeo-masonic" felurile satanice ale infernalului instrument iudaic care este francmasoneria. In iureșul unei descinderi făcute inopinat la sediul lojii din str. Lipscani, împreună cu alți tineri studenți naționaliști s'a ridicat un vast material al ocultei care a servit în mare parte la alcătuirea acestei cărți ce echivalează cu un strigăt autorizat în numele nației amenințate și împotriva sceleratului Israel.

In primul capitol autorul evidențiază fundamentul real și științific al rasismului și naționalismului denunțând gogorița umanitarismului și a internaționalismului elaborate cu un scop vindicativ și dominator de către fantezia dementă a „poporului ales". Arată apoi pericolul valului semit debordat peste hotarele noastre din Galiția și Austro-Ungaria și remarcă just „că în timp ce populația creștină emigrează, țara se colonizează cu populație jidovească după metoda sioniștilor, metodă demascată de prof. A. C. Cuza prin ziarul „Apărarea Națională" din August 1922".

Pericolul invaziei este cu atât mai mare cu cât jidanii alcătuesc un popor degenerat după demonstrația a numeroși oameni de știință ca Pr. Dr. Paulescu, Dr. S. Fr Reiner, Emile Emile Burnouf, Prof. Dr Gh. Marinescu, Dr. Grigorescu și alții și după a căror competentă opinie nebunia este apanajul rasei iudaice.

Sifilisul, alcoolismul, prostituția, avortul, divorțul, homosexualismul, violul, feminismul, acest teribil și nefast convoi de rele, atentând la vigoarea și ființa noastră națională constitue tot atâtea capitole în cartea d-lui Petrescu întărite cu fapte și date concrete, urmărite de justiție și datorită cărora Israel apare irevocabil în postura sa de criminal consacrat.

Această carte după cum spune în admirabila sa prefață strălucitul luptător naționalist Dr. C. Dănulescu de o „competență superioară bine documentată și cu date suficient verificate, cu scopul de a redeștepta conștiința națională a popoarelor" trebue cunoscută astăzi cu atât mai mult cu cât pericolul jidănesc va fi remediat în statul naționalist condus de generalul Ion Antonescu prin participarea unanimă și conștientă a neamului românesc.

„LIBERTATEA" revistă economică, politică, socială și culturală de sub direcția d-lui I. Gigurtu a apărut cu următorul cuprins:

Th. Râșcanu: Astfel vorbit-a... Petre Carp.

Vlaicu Bârna: Secretarul Florentin sau un capitol de gândire politică.

D. Iov: „Nistru cel bătrân" și Alex. Iordan: Acum un veac.

Revista mai cuprinde un deosebit material informativ de ordin economic și cultural, precum și câteva prețioase recenzii privind ultimele cărți în domeniul filosofic și literar.

> ***Pacea noastră cea mai sigură, e la umbra săbiilor noastre!***
>
> **Mussolini**

„ODAMP"

Școala de Specializare

BUCUREȘTI

Oficiul de aprovizionare cu Materii Prime S. A. R. București, Str. Anastase Simu No. 1, deschide pe ziua de 1 Noembrie a. c., un:

CURS DE SPECIALIZARE IN CUNOAȘTEREA ȘI MANIPULAREA PIEILOR CRUDE, în localul școlii București, Str. Bucur 12.

Candidații primiți la curs vor avea locuință și întreținere în natură pe tot timpul celor 4 luni cât durează cursul.

Condițiile de primire sunt:

1) Să fie român de origină etnică
2) Să aibă certificat de absolvire a cel puțin 4 clase secundare.
3) Vârsta între 18—25 ani.

Cererile de primire se vor înainta pe adresa: Oficiul de Aprovizionare cu Materii Prime, București, Str. Anastase Simu No. 1. până cel mult la 23 Octombrie 1940, anexându-se următoarele acte:

1) Certificat de naționalitate.
2) Certificat școlar.
3) Livret sau act militar.
4) Extras de naștere.

Numărul total al candidaților admiși la curs vor fi de 25.

Absolvenții acestui curs vor fi angajați pe timp de 2 ani provizoriu în Srev. ODAMP, repartizându-i la colectorii de piei din țară.

„O D A M P"
Oficiul de Aprovizionare cu Materii Prime, S. A. R.

PUNCTE DE VEDERE

Cinematografie românească

Iată — după ce am vorbit despre propagandă în general și despre radio difuziune în special — să vorbim acum și despre cinematografie.

Despre posibilitatea unei cinematografii românești. Și despre necesitatea ei.

Socotim că astăzi este unul dintre cele mai prielnice momente pentru apariția și desvoltarea unei cinematografii românești. Astăzi, când filmele americane ajung greu în Europa, când cinematografia franceză este desorganizată, când Italia trebue să se preocupe mai mult de zăzboi decât să se preocupe mai mult de război decât de cinematografie, este un moment cu totul favorabil pentru o cinematografie românească.

Necesitatea?

După cum avem nevoe de o literatură românească tot așa avem nevoe și de filme românești. Spiritul nostru trebue să se manifeste în toate domeniile de creație. Avem nevoe de cărți românești, de ziare românești, de teatru românesc, de cinematografie românească.

Și afară de necesitatea aceasta de ordin intern, avem nevoe de o cinematografie pentru afirmarea noastră peste hotare. Să dovedim tuturor — după ce ne-o vom fi dovedit nouă înșine — că suntem un popor cu mari posibilități creatoare. *Singurul popor creator din acest spațiu.*

Un film românesc bun ne poate face în străinătate un neprețuit serviciu. O agenție de informații serioasă; un material bine organizat de tipărituri de propagandă (afișe, broșuri, hărți, etc.); traducerea în limbi streine a marilor scriitori români; material științific; radio difuziune inteligentă; cinematografie, iată ceia ce ne trebue pentru a ne face cunoscuți peste hotare. Și dacă o carte românească bună are de străbătut un drum mai anevoios pentru a fi cunoscută în străinătate, un film românesc bun este mult mai ușor accesibil marelui public străin. Să știm numai să facem filme românești bune. Aceasta e chestiunea.

In felul acesta limba românească se va răspândi tot mai mult și cultura noastră va fi tot mai lut cunoscută. Avem convingerea că filmul este unul din motivele pentru care limba engleză, romanele englezești, într'un cuvânt tot ceiace era englezesc a cunoscut o așa de mare vogă acum câtva timp la noi. Succesul traducerilor romanelor engleze afirmăm că nu se datorește numai faptului că ele erau la un nivel comun al gustului estetic, nu numai caracterului lor de eftină melodramă pe gustul fetelor romantice și al junilor inculți, ci mai cu seamă unei „mode". Modă creiată de filmele de limbă engleză. Modă care nu cucerise numai pe fetele romantice și pe junii inculți ci și pe mulți alții. Publicul fusese cucerit de ceiace vedea și auzea pe ecran și voia să se comporte la fel.

Nu spunem că cinematografia românească va avea misiunea să cucerească fetele romantice și junii inculți din străinătate. Misiunea lui va fi de a creia modă românească — un curent favorabil cereațiunilor spirituale românești.

In condițiunile de astăzi pentru ca o cinematografie românească să se desvolte, ea are nevoe de sprijinul Statului. Deasemenea are nevoe de controlul Statului. Amestecul Statului însă nu va trebui să însemne crearea unei organizații rigide și fără viață adevărată. Nu, filmele românești vor trebui să fie făcute de către o societate particulară, ea însăși interesată material la succesul filmului. Statul va trebui să acorde toate înlesnirile posibile dar în acelaș timp să se exercite un sever control asupra calității producției. Societatea de filme va trebui să se angajeze deasemenea să producă un număr apreciabil de filme pe an pentruca efortul să nu fie inutil. Insfârșit filmele nu se vor face la întâmplare ci după un program bine stabilit. Statul va avea așa dar rolul de a dirija producția particulară de filme.

Cinematografia românească va trebui să lucreze pe trei sectoare:

1. *Producția de filme de lung metraj.*
2. *Jurnale sonore de actualități.*
3. *Complectări.*

1. In ceiace privește filmele de lung metraj, pentruca scopul lor propagandistic să fie atins, trebue să se evite a se face în film orice fel de propagandă. Nu este nici un paradox aici. De îndată ce publicul va vedea într'un film intenții de propagandă, va deveni bănuitor și nu va mai aprecia filmul, considerându-se înșelat. Calitatea superioară a filmului să fie singura noastră propagandă.

Să nu cantam apoi cu orice preț să îngrămădim într'un film cât mai multe pasagii pitorești din țară. Noi n'avem niciun merit că acele așezări sunt așa frumoase. Deci nici motiv de așa mare laudă. Și chiar dacă e bine ca străinătatea să cunoască pitorescul țării noastre, asta e treaba jurnalelor sonore. Noi să facem filme bune pur și simplu. Aceasta să fie meritul nostru și lauda.

2. Cât despre jurnalele sonore, vom avea și aici mult de lucru. *Jurnalul sonor românesc* actual este admirabil. El este însă insuficient pentru cauza noastră. Știm că scene din acest jurnal românesc sunt distribuite celorlalte jurnale sonore străine. Nu este de ajuns. Trebue să dăm străinătății un *jurnal românesc* complet. Pentru aceasta va trebui să ne formăm cât mai repede reporteri cinematografici pe care să-i trimitem în toate colțurile Europei — mai târziu în toată lumea. In felul acesta vom face un jurnal sonor românesc care să rivalizeze cu oricare altul străin. Acest jurnal va prezenta cu mult mai mare folos și imagini din România.

3. In sfârșit complectările. Știm că era într'o vreme *la noi* cineva care făcea reclame animate. S'ar putea credem să producem pelicule de scurt metraj cu desene animate în negru. Complectările acestea sunt întotdeauna foarte gustate. De câtva timp ele au dispărut de pe piața cinematografică europeană. Ei bine, pe lângă celebrele personagii animate *Betty Boop, Rațoiul, Miky Maus*, etc., etc., am putea prezenta și noi lumii un personagiu comic român. Numai puțină fantezie și puțin curaj.

Dar pentru o cinematografie românească trebuesc oameni, trebuesc specialiști, vor spune scepticii. N'avem oameni?

Nu vom avea niciodată dacă nu-i vom creia. Nu va apare un bun producător de filme, dacă în prealabil nu va avea unde să se manifeste; după cum nu va apare în veci un bun înnotător dacă nu va avea în prealabil o apă cât de mică în care să poată să înnoate.

Pentru un început avem oameni. Il avem pe I. Georgescu, pe H. Igiroșeanu și pe atâția alții cari au lucrat la cele câteva filme de până acum. Nu s'a gândit apoi nimeni la directorul de scenă I. Sava (Probabil că nici el însuși nu s'a gândit la așa ceva.) Maniera cinematografică a lui Ion Sava de a pune în scenă piesele de teatru ni-l indică pe domnia sa ca pe un probabil bun producător de cinematograf. (Cu rezerva ca să nu facă teatru în cinematografie după cum face cinematograf în teatru).

Avem oameni. Inițiativele lor însă să nu fie lăsate răzlețite, sau — Doamne ferește! — ostile. Să fie strânși la un loc și să li se dea bune condițiuni de muncă. Vom avea în viitor și mai mulți și mai buni.

Să ne mai gândim apoi și la faptul că o industrie românească de filme ar da de lucru la mulți oameni — tot mai mulți cu cât se va desvolta. O astfel de industrie, pusă pe baze solide, ar aduce un aport însemnat economiei generale românești.

Așa vedem noi cinematografia românească ce trebue să se înfăptuiască. Alături de filmul german, filmul românesc să ajungă a fi în loc de frunte pe ecranele Europei.

Să nu spunem că e greu. Să spulberăm scepticismul. Să plecăm dela credința că poporul român poate fi în frunte în orice domeniu de creație. Suntem un popor tânăr ale cărui energii n'au fost încă exploatate. Să arătăm lumii — pentru Dumnezeu! — ce putem.

Mircea Petrescu

„Sfarmă Piatră" în TIMPUL MAREI PRIGOANE

LISTA MASONILOR DIN ROMÂNIA

[illegible]

„UN MARE SPAȚIU ECONOMIC IN EUROPA CENTRALĂ"

Interview cu d. dr. Neubacher, primarul Vienei

de AL. GREGORIAN

[illegible]

Intervenția Sovietelor în Spania

— O MĂRTURISIRE REVELATOARE —

[illegible]

NAȚIONALISMUL ȘI ORTODOXIA

[illegible]

Petre Paulescu

IN MARGINEA UNEI CUVÂNTĂRI A D-LUI DUMITRESCU-ZĂPADĂ

Fără îndoială că astăzi mai ales fenomenul economic este subordonat politicului. Timpul nostru, care înţelege valorificarea spiritului prin restaurarea lui hegemonială în opoziţie vehementă cu doctrinele materialiste ale secolului trecut, este prin excelenţă dominat şi dinamizat de ideologia politică.

Formula virgiliană animus agitat molem, capătă acum o valoare axiomatică absolută şi potenţarea ei la limita maximă este chiar această formidabilă revoluţie europeană care e menită să schimbe fizionomia lumii. Ea, revoluţia aceasta, tinde la descătuşarea vieţei naţiunilor de sub tirania materialismului şi îi redă sensul şi funcţiile ei fireşti de ridicare a omului la condiţiile creatoare de cultură şi de civilizaţie.

Trăim într'adevăr vremuri de mari şi totale eliberări ale spiritului.

Dar eliberarea aceasta nu este pur şi simplu un act sufletesc epic, o luptă care începe şi se resolvă exclusiv în spirit. Ea se dă, aici, jos, pe baricadele existenţei de fiecare zi. Ea e legată de trista noastră condiţie umană şi e uneori în funcţie de această ternă existenţă a noastră.

De aci, nevoia de a se organiza trebuinţele şi activităţile economice ale omului. De aci, lupta Statului de a stăpâni şi disciplina fenomenul economic, de a-l da un sens şi a-i impune o funcţiune socialmente utilă şi naţională.

Ce înseamnă aceasta?

Inseamnă că Statul are dreptul şi obligaţia de a supraveghia, îndruma şi ajuta activităţile economice în toate compartimentele: de producţie, de distribuire, de consum.

Cum reuşeşte Statul să atingă acest rezultat?

Printr'o acţiune ordonatoare. Ordonarea tuturor manifestaţiunilor economice dinăuntrul său. La rândul ei, această acţiune de ordonare implică un efort de coordonare din partea Statului şi, în acelaş timp, o poziţie de subordonare din partea factorilor economici respectivi faţă de Stat.

In lumina aceasta trebue privită şi înţeleasă iniţiativa noului Stat legionar de a înfiinţa instituţia comisarilor speciali şi de românizare pe lângă întreprinderile economice din cuprinsul ţării. Comisarii aceştia sunt necesari nu numai pentru regularea jocului crizei generale, dar pentru însăşi buna rânduială şi întărirea Statului, care a ieşit devastat din greaua încercare a erei demo-liberale, pentru considerentele arătate mai sus.

Din substanţiala cuvântare a d-lui Dumitrescu-Zăpadă, ţinută la consfătuirea din aula Academiei Comerciale, am înţeles chiar ceva mai mult, anume că instituţia comisariatelor de românizare şi supraveghere a vieţii economice dela noi îndeplineşte o funcţiune vitală pentru durabilitatea regimului legionar. Rezistenţele subterane, provocarea crizelor artificiale, boicotul tuturor adversarilor văzuţi şi nevăzuţi ai noului ordine legionare, trebue să se sfărâmească de braţul ferm şi dibaci al comisarului care exercită atributul ordonator al Statului. Comisarul e un ochi de argus în întreprinderea pe lângă care se află ataşat.

Dar mai trebue să fie încă ceva, a subliniat d-l Dumitrescu-Zăpadă, mai trebue să fie şi un suflet de legionar întreg. Trebue să gândească după doctrina legionară. Trebue să acţioneze în stil legionar: drept, hotărât, prompt şi cu conştiinţa că e mai puţin funcţionar şi mai mult misionar. Căci instituţia, aşa cum se defineşte din cuvântarea comandantului legionar, d-l Zăpadă, nu înseamnă o nouă suprastructură de birocratism; ea este misionarism. Adică suflet. Adică spirit legionar chemat să modeleze noua fizionomie românească, transpunerea în peisagiu românesc a doctrinei virgiliene: animus agitat molem.

D. RUJINSKI

LA CREMATORIU CA REPREZENTANT AL CAVALERILOR

Aflăm din ziarul „Porunca Vremii" că la macabra solemnitate a unei incinerări la Crematoriu a fost de faţă şi d. general Rujinski.

Nimic surprinzător până aici.

Dar d. general Rujinski, ne raportează ziarul, a ţinut să nu participe singur, în numele d-sale, ci în fruntea unei delegaţii de Cavaleri ai Ordinului Mihai Viteazu, anume chemaţi de dânsul în acest scop cu anunţuri la gazete şi cu pelerine.

D. general Rujinski a fost aşa dar la Crematoriu în reprezentant al Cavalerilor supremului ordin al onoarei şi al eroismului românesc. Acolo, la locul crimei, unde staţia martiri legionari au fost trimişi spre nimicire între alţii şi de ginerele d-sale d. Dan Pascu, d. general Rujinski nu putea apare decât sub acoperirea mantiei imaculate a Onoarei — de ce? In ce scop? Cine l-a investit pe d. general cu mandatul de reprezentant al Ordinului alb la cuptorul de cremaţie?

Dacă sub guvernarea lui Armand Călinescu d-sa semna deseori comunicate pe placul regimului terorist în numele Cavalerilor, în Statul Naţional-Legionar de astăzi, care tot d-sa este în capul ordinului eroic, de vreme ce a chemat pe cavaleri la Crematoriu?

Cum îl mai rabdă cavalerii să vorbească în numele lor şi cum nu-şi pune d. Rujinski cenuşă pe cap retrăgându-se să-şi ducă în tihnă restul de bătrâneţi?

Nu cumva francmasonii i-au asigurat de tot sprijinul lor?...

Politica perfidă a Angliei în Egipt

De curând s'a sărbătorit împlinirea a patru ani dela semnarea pactului anglo-egiptean de alianţă şi prietenie. Mulţi egipteni şi-au făcut mari iluzii asupra rezultatelor acestui tratat, care începea cu următoarea frază ipocrită: ocuparea teritoriului egiptean de către Anglia s'a încheiat. Dar experienţa a dovedit că şi această promisiune a fost o minciună ca şi asigurarea dată de Anglia odată, că după ocuparea Alexandriei în anul 1822, Anglia nu va rămâne decât pentru scurt timp în vechile ţări ale faraonilor. Dar chiar astăzi, Anglia în loc să slăbească cercul de fier din jurul Egiptului, îl strânge din ce în ce mai mult.

Trupele engleze au ocupat toate punctele de susţinere de pe pământul egiptean şi strâng pentru interese exclusiv engleze toate mijloacele de viaţă ale ţării. Armata egipteană, care a trebuit mai întâi sa cumpere material englez la preţuri foarte ridicate, este astăzi practic dezarmată şi inofensivă. Toate căile ferate şi drumurile importante din punct de vedere strategic, cari au fost construite în ultimii ani cu munca şi sacrificii egiptene, se află astăzi exclusiv în mâna trupelor engleze de ocupaţie. Vechile garnizoane au fost întărite cu trupe noui aduse din India şi Australia, încât Delta Nilului este astăzi un imens lagăr militar. Aeroporturile vecni şi nevoi nu mai observează circulaţia civilă, ci sunt puse în serviciul exclusiv al escadrilelor engleze, drept punct de susţinere pentru acţiuni militare contra Italiei, cu care poporul egiptean nu are niciun motiv să ducă războiu. Această violare a Egiptului de către Anglia pregăteşte populaţiei civile cetăţene mari pericole, pentrucă Italia se vede constrânsă să contraatace sborurile engleze şi astfel contra-lovitura Italiei asupra trupelor engleze, trebue să aibe loc pe pământul Egiptului. Autorităţile engleze au evacuat brutal părţi din populaţia Cairului, împingând-o spre pustiu, fără să îngrijească de aprovizionarea ei suficientă.

Asupra Canalului Suez se strâng nouri negri care anunţă furtuna. Navigaţia a fost simţitor redusă dela intrarea Italiei în războiu; salariile funcţionarilor şi lucrătorilor au fost micşorate, însfârşit acum au fost suspendate şi dividendele pentru exploatatorii străini. Totuşi trupele engleze îşi fac de cap la Canalul de Suez, ca şi cand ar fi singurele stăpâne, deşi egiptenii trebuie să rămână mai departe, faţă de celelalte ţări, fideicomisorii căilor de navigaţie din Canalul de Suez.

In interiorul Egiptului, Anglia maltratează poporul, interzicându-i orice drept şi orice dorinţă. Partidul Ward este oprit, pretenţiile şi proclamaţiile lui, se lovesc de urechile surde ale englezilor, iar conducătorii lor sunt închişi. Cenzura şi spionajul englez, se amestecă până când şi în cele mai mici afaceri de gospodărie locală.

Egiptul a suferit pierderi mari în domeniul economic, fiind exploatat şi folosit de englezi. Cea mai mare parte a comerţului exterior egiptean a fost strangulată, debuşeele naturale pentru produsele egiptene, au fost supuse intereselor engleze. Producţia de bumbac, care reprezintă principala sursă de venituri pentru ţară, a intrat în criză din ce în ce mai mare. Acestea sunt urmările politicei Egiptului în ultimii ani, care a legat soarta ţării de aceea a Angliei. Tratatul de prietenie dintre Egipt şi Anglia are aceiaşi valoare ca asociaţia dintre miel şi lup. Dacă Egiptul nu are puteri să scape singur din ghiarele leului englez, trebuie să ia atitudine pasivă atunci când un alt duşman al leului englez se decide să ducă ultima luptă pentru a-l dobori indiferent dacă această luptă se duce în Anglia sau în punctele importante pe care Anglia şi le-a însuşit prin forţă şi minciună. De felul cum se va încheia această luptă, depinde şi soarta Egiptului, adică dacă va rămâne şi în viitor sclav sau va fi eliberat.

Se scrie cu sânge O ROMÂNIE NOUĂ

A avut loc la Predeal, după dorinţa Căpitanului, reinhumarea legionarilor căzuţi vitejeşte în lagărele răspândite pe întregul cuprins al ţării. Din nou s'au înălţat spre cerul clar şi plin de vraja misterioasă a necunoscutului numele lor, şi din nou au vuit munţii şi văile de veşnicul răspuns: Prezent. Cerul, acel văzduh spre care s'au îndreptat atâtea rugi fierbinţi de mame şi de prunci, spre care se îndreptau ochii şi sufletele tuturor legionarilor ce se căutau pe ei şi misiunea lor în lăcaşul Dumnezeirii, în care păsările sboară libere şi vântul duce pe undele sale plânsetele şi imnurile prigoanei şi ale biruinţei, cerul prin care sălăşluesc duhurile martirilor în frunte cu al Căpitanului, s'a umplut din nou de numele sfinte ce plutesc pe fiecare rază de lumină a soarelui.

„...Trec fârtaţii cu straiu de crin
peste punţi cereşti de slavă,
poartă frunze de pelin
în chimir; pe gene slavă..."

Sunt ei fârtaţii care au trecut, care trec şi azi mereu... Bucură-te cerule. Sunt ei, acei ce au făurit drumul de lumină şi glorie pe care călcăm noi astăzi spre o viaţă nouă lipsită de ură, de hoţie, de trădare, de minciună... Sunt ei acei ce şi-au dat cu bucurie viaţa închinând-o cu evlavie idealului plin de puritate câştigată prin jertfă, pentru o viaţă mai bună urmaşilor şi supravieţuitorilor lor. Adio nouă! Ne-au făcut cel mai frumos şi mai curat dar. N'au făcut ei oare ceeace a făcut şi Mântuitorul? N'au murit ei oare pentru mântuirea noastră? Purtaţi pe drumul de chin al Golgotei, judecaţi de Fariseii neamului nostru, sub privirea unui Pilat nepăsător, cu cununa de spini a durerilor pe frunte, şi-au răstignit patimile înfrăţindu-le cu pământul, doborâţi de plumbul rece al glonţului mişel.

Păgânii sadici nu s'au mulţumit cu atât. Cruzimea lor, pofta lor de sânge [illegible] nită din praful de puşcă, a vrut mai mult. Şi atunci mai rău ca pe vremea barbarilor, au pus pe camarazii celor ucişi să sape gropile acestora. I-au aruncat în ele fără milă şi fără cea mai mică [illegible] pe hoiturile unor fiare, pe toţi la un loc, fără creştineasca rugă, fără crucea de lemn a datinilor noastre. S'a îmbibat atunci pământul cu sângele cel mai curat, a [illegible] atunci pământul în braţe părinteşti [illegible] nul său pe cei mai buni fii ai ţării, pe cei mai falnici, pe cei mai viteji, pe cei mai curaţi la suflet şi în fapte. Şi a [illegible] mântul sfânca de biruinţă a Gărzii de Fer din trupurile lor.

Acura atunci şuvoi de sânge [illegible] du-se în râul conştiinţei şi al [illegible] lului legionar. A curs atunci [illegible] plin de credinţă şi de viaţă al celor mai buni luptători şi naţionalişti. A [illegible] mearea cu cruzime rândurile lor [illegible] nând cu leşuri, cu groază, cu jertfă şi sânge hotare noi, hotare sfinte şi [illegible] file nu în istorie, ci în fiinţa [illegible] sufletului românesc.

Abia astăzi, după timp îndelungat [illegible] nat clipa în care trupurile doborâte [illegible] căsească o creştinească şi omenească [illegible] dihnă. Abia astăzi s'au plecat fără [illegible] în vâzul tuturor oamenilor şi al [illegible] ce veşnic veghează, genunchii acelor care cu suflet îndurerat au plâns şi şi acum în ascuns. Lacrimi curate ca [illegible] de crin au venit să se amestece cu [illegible] în care au coborât din nou, pentru [illegible] deauna trupurile ciuruite. Ochi plini [illegible] inimi sângeră, dar toţi, toată suflarea [illegible] mâncască îşi îndreaptă ochii spre cer şi văd acolo, departe, în pâcla fumurie a orizonturilor cereşti legiunile căzute [illegible] verzi, care în frunte cu Căpitanul vegheaza neîncetat asupra ţării şi a camarazilor de aci.

Cu sângele lor se scrie o Românie nouă.

Vladimir Pandele

Antisemitismul lui Eminescu

(Urmare din pag. I-a)

nici şi mai străpunători Români, că pretutindenea unde-şi aruncă ochii îi zăreşti". Ce adevăr dramatic privitor la decapitarea noastră economică conţin versurile:

Işi desbracă ţara sânul,
De secure se tot pleacă
Şi isvoarele îi seacă —
Sărac în ţară săracă!

Din punctul de vedere naţional evreii alcătuesc un pericol de o excepţională gravitate „căci ei nu sunt — nu pot fi români precum în genere nu sunt nici germani, englezi, francezi, italieni". Sentimentul de rasă tot după afirmaţia lui Eminescu este covârşitor mai puternic decât sentimentul iubirii faţă de neamul în ale cărui hotare se hrănesc. De o sectară solidaritate pe plan internaţional, „Evreul s'ar asocia cu oricine împotriva poporului românesc".

Şi de câte ori ni se discutau sacrele şi nemuritoarele noastre drepturi seculare evreii speculau greutatea momentului şi influenţa lor corupătoare cerând peste capul nostru şi prin autoritatea unor oameni ca Bluntschli, Cremieux, etc. drepturi de egalitate în ţara românească.

Internaţionalismul lor secular şi bolnăvicios cu toate instrumentele lui intervenţioniste, constituia un atentat împotriva suveranităţii noastre şi o crimă faţă de imperativele noastre naţionale.

Eminescu invocă deasemenea în sprijinul tezei antisemite argumentul istoric întrebându-se datorită căror sacrificii vor evreii drepturi în ţara aceasta! „Oare, zice Eminescu, au luptat cu Turcii, Tătarii, Polonii şi Ungurii?"

Starea sanitară a naţiei îi indică în aceiaşi postură criminală, căci în calitate de cârciumari, în inima satelor noastre, otrăvesc lent şi sigur elementul hotăritor al naţiei, ţărănimea, prin contrafacerile alcoolului pe care-l introduc zi de zi în organismul neamului.

Dar din punct de vedere spiritual poporul evreesc s'a dovedit a fi un delicvent ordinar şi un stimulant indezirabil. Ei au făcut cu presa europeană, după cum mărturiseşte indignat Eminescu, un instrument de aţâţare între clase şi popoare — „ceiace au făcut din băuturile spirtoase la noi — otravă". Ei sunt atentatorii împotriva spiritului autentic al literaturii popoarelor şi îndeosebi a poporului German, evreii sunt regizorii frivolităţii şi ai corupţiei morale.

Dar antisemitismul eminescian merge până la concluziile radicale ale rasismului, declarând pe evrei inasimilabili şi ca atare supunându-i singurului criteriu salutar pentru fiinţa noastră naţională, eliminarea.

Creştinismul, spune Eminescu într'un articol nu a constituit o cauză de încordare, de conflict sau de persecuţie între evrei şi creştini, dar aceasta din punct de vedere formal. Evreul botezat rămâne tot evreu, afirmă Eminescu. Şi cine ar putea contesta că gravul conflict care există între lumea creştină şi poporul evreu nu-şi are cauza adâncă în structura anticreştină a „poporului ales"? Mai mult, cine ar putea vedea în celelalte sectoare de conflict iudeo-creştin, altceva decât efectele fatale ale distincţiei spirituale între iudaism şi creştinism? Dela Moise la Iisus sau dela monstruozitatea talmudică la adevărul evangheliei, se măsoară integral, profund şi cauzat conflictul iudeo-creştin. Şi Eminescu a sezizat aceasta şi dacă nu a exprimat direct şi formal acest conflict, din punct de vedere al sensului, opinia lui rămâne elocventă. Astfel şi din punct de vedere creştin Eminescu s'a dovedit a fi un ireductibil antisemit. Alături de profesorul A. C. Cuza, Corneliu Codreanu, Paulescu şi Căţuneanu, Eminescu tutelează marşul triumfal al României antisemite.

Mircea P. Ruşavăţ

— Când cerem altora supunere în faţa Legii şi a Dreptăţii, noi cei dintâi trebue să dăm primul exemplu.

Aveţi deci încredere în Justiţia Statului Naţional Legionar.

GENERALUL

Generalul Petrovicescu

Actualul ministru de interne, d. General Petrovicescu, care a fost reintegrat în cadrele active ale armatei şi înălţat la gradul de general de divizie, ilustrează tot ce poate fi mai loial, mai demn şi mai intransigent în conştiinţa unui ostaş şi a unui magistrat, hotărît să nu deroge dela imperativele justiţiei şi ale onoarei, chiar atunci când răsplata acestei atitudini ar fi ostracizarea şi suferinţa.

Şi aceasta o spunem astăzi când Justiţia militară a aruncat peste bordurile ei pe acei cari au însemnat un teribil şi odios atentat împotriva conştiinţei româneşti şi împotriva desideratelor dreptăţii.

General Petrovicescu a fost procuror militar în procesul din 1934 intentat lui Corneliu Codreanu ca „autor moral" al omorului lui I. G. Duca alături de Nicadori.

Toată lumea ştie astăzi ce se urmărea prin implicarea Căpitanului în procesul de tristă amintire al condamnării Nicadorilor. Se urmărea pur şi simplu condamnarea aceluia care constituia un grav avertisment dat în numele tineretului şi ţării, pentru toţi potentaţii vremurilor acelea care luau în răspăr însuşi mersul implacabil al destinului naţional.

Generalul Petrovicescu în calitate de procuror militar, de pe culmile morale ale caracterului său s'a pronunţat categoric şi în flagrantă opoziţie cu stăpânirea pentru achitarea lui Corneliu Codreanu.

De aci înainte Generalul Petrovicescu începe să urce înălţimile de Golgota a suferinţei pentru crezul său în destinul neamului, pentru admirabila sa integritate morală. Este scos fireşte din cadrele active ale armatei şi numele său se înscrie printre acela care pentru înălţimea sentimentelor lor aveau să fie urmăriţi şi proscrişi de defunctul regim.

Generalul Petrovicescu susţinut de resorturile trainice ale unei conştiinţe senine, se retrage îndurerat, dar cu fermă convingere a unei biruinţe apropiate în codrii seculari ai Sibiului. Şi dacă pădurea dela Dobrina, prin frenezia unei tinereţi visionare avea să făurească României un destin glorios, Codrii Sibiului veau să împărtăşească suferinţa unui om care a crezut neclintit în biruinţa şi în ziua cea mare a venit!

Ce moment reconfortant pentru cei cari şi-au verificat crezul prin proba de foc a suferinţei!

Ce satisfacţie pentru conştiinţa unui ostaş care şi-a dat tributul pentru această înviere a neamului.

Ca şi generalul Dragulescu, o altă apariţie splendidă a virtuţilor ostăşeşti, Generalul Petrovicescu constitue un element moral, un adevărat prototip după care trebue să se formeze noul ostaş al României Legionare.

Daţi pentru AJUTORUL LEGIONAR fiindcă daţi Patriei suferinde!

„TIPARUL ROMANESC", Institut de de Arte Grafice şi Editură, strada Constantin Mille No. 16.